

BEWOGEN MET MALAWI

Wij zijn Martijn en Anneke van den Boogaart-Snoep. Samen met onze kinderen Thomas, Marije en Ruth zijn wij in september 2008 voor een periode van zes jaar uitgezonden naar Malawi. We zijn daar gaan werken omdat we ons bewogen voelen met onze medemensen in zuidelijk Afrika. We voelen ons geroepen om onze gaven en talenten in te zetten om hen te dienen. Zo willen we, samen met de kerk in Malawi, iets van Gods bevrijdende liefde laten zien in woord en daad. Anneke werkt als tropenarts in Ekwendeni Mission Hospital, in het noorden van Malawi. Dit ziekenhuis valt onder de verantwoordelijkheid van de Presbyteriaanse Kerk van Malawi. Martijn werkt als organisatieadviseur voor deze kerk.

Anneke en haar werk

Samen zoeken. Ik zie Kondwani voor me en maak me zorgen. Ze is nu zes maanden zwanger en erg zwak. Ze is de dag ervoor opgenomen met koorts en hoest al enige tijd en heeft ook bloedarmoede. En ze heeft geen *guardian*, iemand die voor haar zorgt en haar eten geeft. Ze blijkt HIV te hebben. Ze kan zeker worden, te vroeg bevallen, overlijden. Wat zijn haar kansen? En eigenlijk wil ze naar huis, want hier heeft ze niemand. Haar thuis is ver weg. Ze komt uit het zuiden en werkt hier in een bar. Ze wordt met de nek aangekeken.

We geven haar antibiotica en ze begint met HIV-remmers. Ook geven we haar een bloedtransfusie. Toch blijft ze koorts houden en hoesten. Na verschillende onderzoeken besluiten we haar ook op een tuberculose behandeling te zetten, ook al laten de testen niet duidelijk zien dat ze dat heeft. Dat gebeurt vaak bij patiënten met HIV. Voor de behandeling zal ze nog minstens twee weken moet blijven. Het hoofd van de verpleegkundigen vragen we of ze een paar mensen kan mobiliseren om voor Kondwani te koken. En dat gebeurt.

Na een week zien we Kondwani opknappen. De koorts verdwijnt, het hoesten wordt minder. Maar vooral is het mooi om te zien dat haar ogen gaan stralen. En dat ze nu met andere zwangere vrouwen contact begint te maken.

Vandaag, ongeveer vier weken later, zie ik haar in de verte. Ze zwaait enthousiast naar me. Ze lijkt een andere vrouw.

Teamwerk Dat is mijn werk: samen met de clinical officers – de “HBO-zaalartsen” – en de verpleeg-

kundigen op de verschillende zalen (kinder, mannen, vrouwen, verloskunde) proberen te ontdekken hoe we moeilijke patiënten het beste kunnen behandelen. Dat vind ik erg leuk om te doen. Vooral als je voelt en merkt hoe je samen met je collega's er echt voor gaat om een patiënt te helpen en ook best een stap verder wilt gaan om mensen te helpen die niemand anders hebben. Clinical officers hebben daarbij profijt van hun vele jaren ervaring en hun praktische vaardigheden. Daarvoor èn voor hun motivatie spreek ik vaak mijn waardering uit. Ik als arts help hen om bij moeilijke situaties breder te kijken en een niet-standaard diagnose en aanpak te overwegen. Zo vullen artsen en clinical officers elkaar mooi aan.

Effectief vergaderen. Naast het zaalwerk heb ik me de afgelopen maanden bezig gehouden met de kliniek waar HIV-remmers worden verstrekt. Die kliniek groeit op dit moment letterlijk en figuurlijk uit zijn voegen. Er zijn nu over de 2000 mensen onder behandeling en die moeten elke twee maanden langs komen voor controles en voor nieuwe medicijnen. We hebben nu een aantal clinical officers en verpleegkundigen getraind om deze medicijnen te vertrekken. Daarbij worden we geholpen door Partners in Hope, een Amerikaanse organisatie. Zij hebben geld en expertise, maar krijgen toch niet alles voor elkaar wat ze willen.

Nu probeer ik de verschillende partijen bij elkaar te brengen. We hebben de afgelopen maanden drie vergaderingen gehad en het is mooi om te zien dat er dingen in beweging beginnen te komen. Zo hopen we binnenkort naar een grotere ruimte te verhuizen, iets waar het management eerst op tegen was. En verder lijkt de tijd nu ook rijp om een vaste verpleegkundige op de kliniek te stationeren. Deze veranderingen waren niet gelukt zonder deze vergaderingen.

Halve dagen maar geen half werk. Ik werk vijf halve dagen van zeven tot twaalf. En vaak een beetje meer, want vergaderingen zijn vaak 's middags. En er moeten ook nog al eens rapportages worden geschreven of presentaties voorbereid. En daarnaast heb ik nog één avond en nacht per week dienst. Dan merk ik dat de combinatie van arts zijn en moeder zijn intensief is en soms veel vergt van mijn uithoudingsvermogen. Ook omdat ik misschien wel een halve dag arts en een halve dag moeder ben, maar niet een halve arts en een halve moeder wil zijn.

Kinderen, school en vriendjes

Het is een plezier om te zien hoe goed Thomas, Marije en Ruth het doen. Thomas geniet van het spelen met zijn vriendjes Chindikani en Michael. Met hen waagt hij zich nu ook vaker buiten de tuin. Dan hoor je ze luidkeels gillend achter elkaar aan zitten.

Op zijn Malawiaans-Engelse school gaat het erg goed. Doordat hij dit jaar weer in primary one is begonnen en door de lees- en schrijflessen van de Wereldschool is de stof in zijn klas nog vooral herhaling. Dat vindt hij wel prettig. Hij praat ook steeds meer Engels (met een mooi Malawiaans accent) met vriendjes die langskomen. Het schoolsysteem is wel heel erg prestatie gericht. Bij elke (tweewekelijkse!) toets hoor je op welke positie je bent geëindigd. Leuk voor degenen die het kunnen, niet leuk voor de anderen.

Marije gaat inmiddels ook naar school. Vooral omdat we bedachten dat het goed voor haar was om ook met andere kinderen te kunnen spelen. Ze gaat drie keer per week een ochtend. Als ze er is vindt ze het leuk. Maar ze had de 'drie keer per week' gehoord en opgevat als 'drie keer naar school'. Dus zegt ze af en toe nog vol verontwaardiging: 'ik ben al zeven keer naar school geweest...' Oftewel nu is het wel weer genoeg... Op school heeft ze wel al haar eerste vriendinnetje gemaakt: Tusi. Een meisje dat een paar huizen verderop woont en bij wie ze al een keer is wezen spelen.

Ruth groeit beter dan haar broer en zus op die leef-

tijd, maar blijft toch ook een klein meisje. Ze heeft een enorme eigen wil en kan die ook goed – lees: luidkeels – uitdrukken. We genieten erg van haar ontwikkelingsstapjes: zitten, kruipen, zelf stukjes boterham naar binnen werken, etc.

Nieuws van Martijn

Pastoraat: training verplicht

"Ik realiseer me nu dat ik mensen jarenlang vaak helemaal niet heb geholpen als ik bij ze langs ging voor een pastoraal gesprek. Ik luisterde wel, maar niet naar de goede dingen. En ik deed wat ik dacht dat ik moest doen: mensen wijzen op de Bijbel. Maar achteraf gezien deed ik dat veel te snel."

Ik spreek een predikant bij de afsluitende plechtigheid van een twaalfweekse programma in Clinical Pastoral Education. Gedurende deze cursus leerden 7 predikanten van onze kerk hoe ze betere pastorale gesprekken kunnen voeren met patiënten.

De cursus werd georganiseerd door het Lay Training Centre in samenwerking met Ekwendeni Hospital. Het was een intensief programma. Naast lessen over theorie over gespreksvoering, moesten de studenten 150 uur aan pastorale gesprekken voeren met patiënten.

Elke week moesten ze twee gesprekken volledig uitschrijven. Die werden dan klassikaal beoordeeld en besproken. En omdat je eigen houding in pastoraat veel te maken heeft met je eigen persoonlijke levenservaringen werden ook die in groepsgesprekken uitgediept. Ik begreep uit de verhalen dat het de predikanten heeft veranderd. En we horen nu al berichten dat ze hun gemeenteleden ermee kunnen helpen. Het is de bedoeling dat in de loop van de komende

jaren dit trainingsprogramma standaard wordt voor alle predikanten als onderdeel van hun "continuïng education". 12 weken cursus is een hele investering, maar ze hebben er hun leven lang dagelijks profijt van.

Daarnaast willen we ook proberen om elementen uit de cursus in te weven in het nieuw te ontwikkelen trainingsmateriaal voor ouderlingen en diakenen. Ik heb altijd grote bewondering voor mijn vrienden in Nederland die inmiddels ouderling zijn geworden en die zonder enige toerusting (vaak hoogstens een paar keer meelopen met een ervaren ouderling) zich in de moeilijkste pastorale situaties moeten weten te redden. Je komt een eind met je eigen levenservaring, maar hier in de kerk vinden we dat elke ouderling en diaken een training moet volgen.

We zijn blij dat de training van ouderlingen en diakenen meer aandacht zal krijgen door de komst van Tjerk en Marieke Visser en hun gezin. Zij komen bij ons in Ekwendeni wonen. Tjerk zal zich bezighouden met het opzetten van trainingen voor ouderlingen en diakenen en het opzetten van een netwerk van mensen die die trainingen zullen gaan geven. 15 januari is hun uitzenddienst. Later die week hopen we ze te begroeten in Malawi.

Zending verbindt

In Delft bereidt een groep jongeren zich voor op een werkvakantie bij Martijn en Anneke, komende zomer. Het motto is Kuchita Pamoza, samen werken. Met deze reis zetten we in op uitwisseling tussen Nederlandse en Malawiaanse jongeren. Uitwisseling in werkervaring, hobbys en opleidingen maar ook uitwisseling in geloof. De vaardigheden worden uitgewisseld door jongeren samen projecten te laten doen. Zoals het opzetten van evangeliserend straat-theater in Mzuzu, het samenwerken aan diaconale projecten in Ekwendeni. Het meelopen met training voor leiders van kinderopvang. Geloofsuitwisseling

vindt vooral plaats tijdens een jongerenweekend. Elke Delftse jongeren sponsort een Malawiaanse deelnemer om aan het weekend deel te kunnen nemen. De komende maanden zullen we de reis verder voorbereiden in nauw overleg met Martijn en Anneke.

Meebidden

Wilt u met ons meedanken voor:

- Thomas die het goed doet op school. Hij maakt veel vriendjes en bleek na een week examens de beste van de klas.
- Marije die sinds kort ook op school zit, en daar ook van geniet, hoewel ze toch nog wel moet wennen, ook door de taal.
- De groei en ontwikkeling van Ruth.
- De ontwikkeling van de HIV kliniek van het ziekenhuis, waar Anneke een stimulerende rol in mag hebben.

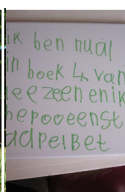
Wilt u met ons meebidden voor:

- Mama Ellen, de nanny van de kinderen. Zij verloor onlangs haar zoon van 27 jaar.
- Het streven om voor 1 juni 2012 een jeugdbijbel voor de helft van de huidige prijs op de markt te hebben
- Een goede aankomst van Tjerk en Marieke Visser, in januari 2012. Ook zij zijn namens de GZB uitgezonden en komen in Ekwendeni wonen
- De situatie in het land. Er is gebrek diesel, water en elektriciteit zijn slecht beschikbaar, voedselprijzen stijgen. Dit is niet alleen onpraktisch voor Martijn en Anneke, maar betekent ook dat het ziekenhuis niet goed kan functioneren

Contactgegevens

Martijn en Anneke van den Boogaart, c/o Ekwendeni Mission Hospital, PO Box 19, Ekwendeni, Malawi.

Tel: +265 999 125 234 (Martijn), +265 999 156 109 (Anneke) Email: martijnenanneke@bewogenmetmalawi.nl. Skype: mvdboog en anneke.snoep

GZB | Postbus 28 | 3970 AA | Driebergen
T 0343-512444 | E info@gzb.nl | www.gzb.nl
giften GZB: giro 28016

Martijn en Anneke van den Boogaart zijn vanuit de hervormde gemeenten van Delft (wijkgemeente Mattheüs) en Oud-Beijerland door de GZB uitgezonden. De GZB is één van de zendingsorganisaties binnen de Protestantse Kerk in Nederland. Martijn en Anneke worden ondersteund door een thuisfrontcommissie in Delft en Oud-Beijerland.

Hartelijk dank voor uw meeleven, meebidden of meegeven. Giften voor het werk van Martijn en Anneke blijven welkom op rekeningnummer 1468.25128 ten name van de Hervormde Diaconie te Delft of rekeningnummer 1381.59394 ten name van de Hervormde Zendingscommissie te Oud-Beijerland in beide gevallen onder vermelding van "Fam. Van den Boogaart – Malawi".

Voor adreswijzigingen en overige informatie kunt u terecht bij onderstaande adressen: TFC Delft: Arjan & Joëlle Gooijer, Laan van Altena 24, 2613 AJ Delft, 015-2146992, tfc-delft@bewogenmetmalawi.nl; TFC Oud-Beijerland: Arnoud van den Boogaart, Oostdijk 93, 3261 KC Oud-Beijerland, 0186 842182, tfc-obl@bewogenmetmalawi.nl

2011 is bijna voorbij. We kijken terug op een bijzonder jaar. Allereerst natuurlijk vanwege de geboorte van Ruth in januari. We zijn nog steeds heel dankbaar voor de zorgende gemeenschap die in die tijd om ons heen stond.

Toen we terugkeerden in Malawi begon daar een turbulente periode. Niet alleen omdat we weer moesten “landen” in ons Malawiaanse werk en leven. Maar ook door politieke spanningen, demonstraties, gewerschoten in “onze” straat. Daarna verdere economische achteruitgang, stijgende voedselprijzen, brandstof-schaarste.

We zijn blij dat we ons ondanks alles weer helemaal op onze plek voelen. We zijn blij dat we ons werk hebben kunnen doen. We zijn blij met al het meeleven dat we hebben mogen ontvangen en ervaren.

We kunnen alleen hier zijn omdat er een trouwe achterban is die met ons meeleeft, meebidt en meegeeft. We willen jullie daar heel hartelijk voor danken.

In een wereld vol onzekerheid, na een jaar vol omwentelingen, kijken we in deze Adventstijd vol verwachting uit naar een nieuw begin, naar Gods nieuwe begin. We wensen jullie goede kerstdagen en een gezegend 2012.

Martijn & Anneke van den Boogaart-Snoep
Thomas, Marije en Ruth